

ČO NEVIEŠ

CHYTENÍM VRAHA
SA TO LEN ZAČÍNA

JOANN CHANEYOVÁ

**ČO
NEVIEŠ**

ČO NEVIEŠ

JOANN CHANEYOVÁ

Fortuna
Libri

Original title: JoAnn Chaneyová: WHAT YOU DON'T KNOW
Text Copyright © 2017 by JoAnn Chaney
Published by arrangement with Flatiron Books. All rights reserved.
Cover images © Arina P Habich, hxdbzxy/Shutterstock

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2017
Translation © Zuzana Trstenská, 2017

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Denisa Stareková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti
sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami,
obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat',
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-698-8

*Venujem mame a otcovi,
ktorí vždy vraveli, že mám písať.*

V SUTERÉNE

19. december 2008

Keby to bol film, začal by sa takýmto záberom: zo staršieho hneďého auta vystupujú dvaja muži oblečení v lacných oblekoch a na nohách majú ešte lacnejšie topánky. Jeden z nich má na hlave čierny plstený klobúk a trochu v ňom pripomína cestovateľa v čase, ktorý sem zavítal z dvadsiatych rokov dvadsiateho storočia. Teraz však nie je prohibícia a my nie sme v Miami. Sme v Denveri v roku 2008, vonku je chladno a chlap v klobúku vyzerá ako blázon, hoci niečo také by ste mu do očí povedali, len keby ste chceli skončiť s nakošaným zadkom. Tento chlap síce vyzerá ako blázon, ale je to desivý drsniak, čo by ste zistili, keby ste sa mu poriadne pozreli do očí. Možno si myslíte, že klobúk dostal od ženy, ktorá mu navravela, že mu pristane, že je v ňom fešák, no mýlili by ste sa. Volá sa Ralph Loren, čo znie ako nepodarený žart, ale nie je, lebo z detektíva Lorena si nikto neťahuje, *nikto*, ani keby to bola krásna mladá žena s prsami odtiaľto až potiaľ. Loren nemá zmysel pre humor – niežeby mal čudný alebo zvrátený zmysel pre humor, on prosto nijaký nemá. Narodil sa bez neho. Život je nesmierne ťažký, ak sa občas schuti nezasmejete, lenže človeku nechýba, čo nikdy nemal. Aspoň sa to hovorí.

Pozor by ste si však mali dať na druhého muža, ktorý vystupuje zo sedadla spolujazdca. Je vysoký, má široké plecia a začínajúce strnisko. Tento muž prejde okolo prednej časti auta, nezdržiava sa obchádzaním špinavého snehu nahromadeného pri obrubníku a prebrodí sa rovno cezeň. Neskôr, keď bude sedieť za svojím stolom, to oľutuje, lebo bude mať mokré ponožky, látka mu zamrzne medzi prstami a bude mu v nich chladno. Paul Hoskins je ten typ muža,

ktorý priveľmi nepremýšľa nad tým, čo robí, a svoje rozhodnutia oľutuje až neskôr. Vždy bol taký a navždy takým ostane, až na veky vekov, amen.

„Konečne ideme na to, čo?“ poznamená Hoskins a pozrie sa na dom, ktorý prišli navštíviť. Je veľký a tehlový, skôr vysoký ako široký, s veľkým arkierom nad trávnikom. Vyzerá staromódne. Takýchto domov v Denveri veľa nie je, hoci ho narýchlo postavili v osemdesiatych rokoch, prv než sem z každého kúta krajiny vtrhli davy – väčšina z Kalifornie, ak sa dá veriť miestnym, navyše všetci sú idioti, ktorí nevedia šoférovať –, a nevyzerá lacno, nie ako niektoré domy na ulici. Okolo pozemku sú vo vkusných hlúčikoch zasadené stromy a kriky, ale lístie je teraz vyblednuté a hnedé a okolo konárov sú ovinuté šnúry vianočných svetiel. Vzadu je umelé jazierko s latkovým mólom a s člnom pre dvoch. V jazierku sú i ryby a žaby, no na hladine je teraz tenká vrstva ľadu. Hoskins premýšľa, či to všetko musia vždy na jar vymeniť a či sa tu zakaždým zastaví dodávka s chladiarenskými boxmi plnými živočíchov. „Čas ísť si po zlosyna.“

Loren si vzdychne, odhrnie si bundu a rozopne remienok, ktorým má zaistenú zbraň v puzdre na páse, aby ju v prípade potreby mohol rýchlo vytiahnuť. Obaja sú policajti, detektívi a partneri. Sú spolu už veľmi dlho a ešte chvíľu budú, hoci sa navzájom nemajú veľmi radi. Ostávajú však spolu, lebo im to klope a ich spolupráca je dobrá, čo sa nestáva tak často, ako by si ľudia priali. Dobré partnerstvo je ako dobré manželstvo, a ako vám každý dosvedčí, dobré manželstvo je zriedkavý úkaz.

Lenže aj v najlepšom manželstve sa veci môžu veľmi pokaziť.

„Dopekla, konečne,“ zahundre Loren. „Ak toho magora už v živote neuvidím, umriem ako šťastný muž.“

Prejdú po dlhej príjazdovej ceste, z ktorej chalan od susedov za desať dolárov starostlivo odhrnul sneh, a potom hore schodmi. Zastanú pred vchodovými dverami. Sú veľké a pevné, dubové. Je skoro,

ešte nie je ani sedem hodín ráno, a všade panuje ticho. Vnútro domu sa zdá temné, bez života, ale Hoskins zacíti slabú vôňu kávy a zaškvrka mu v žalúdku.

„Pripravený?“ spýta sa Loren.

„Hej.“

„Hej?“ posmešne zatiahne Loren. „Kedy ti konečne dorastú gule? Keď počujem tvoj piskľavý hlas, mám sto chutí jednu ti vraziť.“

Hoskins nereaguje. Loren doňho takto rýpe už desať rokov a on sa naučil neodpovedať. Bolo to bezpečnejšie. Loren uráža každého, kto mu príde pod ruku, ale sám niečo také neznesie. Naposledy sa pre to do seba pustili pred tromi rokmi, keď Hoskins povedal sarkastickú poznámku o Lorenovej matke – keď chcete niekoho poriadne našťavať, zamerajte sa na jeho matku, aj keď ste ju v živote nevideli alebo je chudinka dávno mŕtva –, a Loren mu zlomil nos. Nasledovalo vyšetrovanie a pokarhanie. Museli niekoľko ráz navštíviť policajného psychológa. Napriek tomu boli nútení spolupracovať. Ak sa vtedy Hoskins o svojom partnerovi niečo naučil, tak to bolo toto: lepšie je mlčať. Niežeby sa Lorena bál. Vedel si stať za svojím, pri hádke aj v bitke. Keď však prišlo na lámanie chleba (alebo v prípade jeho partnera na lámanie čelustí), povedal si, že ak nemá čo povedať, bude lepšie mlčať. Jeho otec mu hovorieval, že má častejšie držať chlebarėň, a mal pravdu. Ticho veci uľahčovalo a zjednodušovalo.

Loren zazvoní. Palcom natoľko zatlačí na ligotavý gombík, až mu zbelie prvý článok prsta, a potom začne klopať. Loren nie je trepezlivý. Je ako hrniec, ktorý o niekoľko sekúnd vyvrie na sporák, ako priveľmi nafúkaný balón. Jeho päsťe vydávajú ťažké, tupé zvuky a Hoskinsa z nich rozbolí hlava, nič však nepovie.

Chvíľu trvá – tridsať sekúnd, možno zopár minút, Hoskins to nevie posúdiť –, kým sa dvere otvoria. Hoskins čakal, že Jacky Seever bude v tomto čase v župane alebo v bielych spodkoch, zažltnutých v rozkroku, ale namiesto toho je v obleku ako vždy. Seever je

ten typ, ktorý by v obleku aj kosil trávnik. Pravdepodobne v tých prekliatych handrách i spí. Stále nosí trojdielne obleky v rovnakých odtieňoch tmavosivej a tmavomodrej, nohavice, sako a vestu so striebornými hodinkami vykúkajúcimi z vrečka. Všetky obleky sú dobre ušité a drahé. Vďaka nim Seever vyzerá ako úspešný muž a možno pre ne ho Hoskins tak veľmi nenávidí, lebo on by si ich z policajnej výplaty nemohol dovoliť. To však nie je jediný dôvod. Na vine sú nielen Seeverove obleky, ale aj jeho nechty, ktoré má vždy starostlivo ostrihané a vyleštené, i jeho vlasy s cestičkou na pravej strane a tak zastriekané lakom, až sú tvrdé ako betón. A jeho okuliare – panebože, tie prekliate okuliare s tenkým kovovým rámom a so samozafarbovacími sklami, ktoré v ostrom svetle stmavnú – Hoskins na Seeverovi nenávidí najviac! Každý, kto také okuliare dobrovoľne nosil, bol debil. Hoskins vyrastal v chudobe, preto mal vrodený odpor k horenosom, ktorí sa hrdili svojím majetkom. A Seever k nim patrila, no zároveň bol ešte horší, lebo nielenže mal peniaze, ale navyše bol ako had. Bol to klamár klamársky, ako hovorieval jeho otec. Alebo po latinsky *clamarus clamarscus*.

„Páni policajti!“ zatiahne Seever. Každého žiada, aby ho volal Jacky, Hoskins to však nikdy nespravil. Preňho tento odporný smrad nebude nikdy viac než Seever. „Čo tak skoro? Môžem vám s niečím pomôcť?“

„Och, ty tučný bastard,“ tlmene povie Loren a urobí krok vpred. Seever je nútený o krok ustúpiť, musí im uvoľniť miesto, aby mohli vojsť. Je malý. Nedokázal by im v tom zabrániť, ani keby sa o to pokúsil. A preto sa nepokúsi. „Vieš, prečo sme tu.“

Seever má na veste zvyšky práškoveho cukru, medzi hánkami mu vidno džem. Koľká nedbanlivosť! V posledných dňoch sa čoraz viac a častejšie napcháva. Sledovali ho, ako vchádza do reštaurácií a na pumpy a vychádza s plastovými obalmi s horúcim jedlom a s baleniami diétnej koly. Keď je Seever v strese, je, a keď si uvedomil, že polícia v snahe dokázať mu vinu pozoruje každý jeho krok,

svoje obžerstvo ešte znásobil. Za posledný týždeň pribral. Brucho mu pretŕča ponad pás nohavíc a napína gombíky na tvídovej veste. Oblečenie by lepšie sedelo chudšiemu chlapovi. Kedysi mu možno padlo ako uliate, no teraz už nie. Ani košeľa mu nedokáže celkom zakryť brucho, takže na spodku mu vidno čierne chlpy a fialové strie. Je to ako výstrih naopak.

Hoskins nasleduje svojho partnera do domu a na chvíľu sa zastaví, aby Seeverovi strčil do ruky kus papiera. Povolenie na prehliadku. Píše sa tam, že hľadajú marihuanu, ale drogy sú im ukradnuté. Bolo by im fuk, keby mal steny v kuchyni postavené z marihuanových tehál. Len sa potrebovali nejako dostať do Seeverovho domu. Niekoľko týždňov si nad tým lámali hlavu, usilovali sa prichytiť ho pri niečom inom ako pri napchávaní sa a škriabaní sa na zadku, a toto bolo najlepšie, čo im sudca Vasquez mohol dať. To najlepšie, čo im akýkoľvek sudca mohol dať, lebo nikto nemal rád Lorena, hoci Loren to mal na saláme, ale občas to veci komplikovalo, preto o povolenie na prehliadku požiadal Hoskins. To on si musel nasadiť úsmev a vysvetliť situáciu, to on musel prosiť o pomoc. Tak to však s Lorenom chodilo. Loren čosi chcel a niekto iný mu to musel zohnať.

„Tráva?“ spýta sa Seever s povolením medzi ukazovákom a palcom. Podľa toho, ako sa tvári, by si človek pomyslel, že drží použitý toaletný papier. Prečíta si ho a zasmieja sa. Jeho smiech znie, ako keď sa rozbíja sklo. „Nič také tu nenájdete.“

„To nič,“ odsekne Loren. Usmieva sa alebo aspoň cerí zuby, hoci teraz skôr pripomína besného psa ako muža. „Mám pocit, že nájdeme, čo hľadáme.“

Seever zavrie vchodové dvere, odreže chodbu od studeného raného svetla a Hoskins na chvíľu oslepne. To nie je dobre. Všetky rolety sú stiahnuté, vnútro domu je tmavé. Jeho oči nemali čas prispôbiť sa. Premýšľa, či si to Seever uvedomuje, či si vyberie práve túto chvíľu, aby mu úplne preplo, a pokúsi sa zabiť dvoch policaj-

tov, ktorí ho prišli posadiť za mreže do konca života. No Seever sa nehýbe, len stojí pri dverách so zvesenými rukami, lebo v skutočnosti – bez ohľadu na to, ako sa správa a čo hovorí – je zbabelec.

„Kde chcete začať?“ spýta sa. Je príjemný, akoby sa ho to netýkalo. „Na poschodí? Gloria išla na víkend k svojej mame, takže môžete...“

„V suteréne,“ odvetí Loren. „Chcem sa pozrieť tam.“

Suterén je však zaplavený, plný smradľavej vody a neidentifikovateľných kúskov, ktoré plávajú v mastných kruhoch. Hoskins stojí nad výrezom v podlahe pracovne a sleduje tri odrazy v čiernej vode. Zamáva rukou a jeho dvojča na hladine spraví to isté.

„Pokazilo sa kalové čerpadlo,“ povie Seever. Usmieva sa. *Prefíkane*, pomyslí si Hoskins. Akoby sa mu podarilo všetkých dobehnúť. „Chcel som zavolať inštalatéra, ale nemal som čas.“

Loren vlhko zakašle do dlane. Má nádchu, ktorej sa nevie zbaviť, nie v tomto ročnom období, nie po všetkom tom čase strávenom vonku, keď sedel v studenom aute, sledoval Seevera a čakal na túto príležitosť. Hoskins a Seever trpezlivo stoja, kým kašle a utiera si ústa starou papierovou vreckovkou, ktorú vytiahol z vrečka.

„Myslíš si, že si múdry, čo?“ opýta sa. „Myslíš si, že si všetkých oklamal. Lenže mňa neobabreš.“

„Prosím?“ zahundre Seever, no odrazu sa mu čosi objaví v očiach. Pripomína psa zahnaného do kúta. Má ich vypleštené a je vydesený. A toto je len začiatok.

„Ten odtok treba uvoľniť,“ vyhlási Loren. Zloží si klobúk a podá ho Hoskinsovi. Potom si vyzlečie kabát. Prsty strčí pod uzol kravaty a trhnutím ju rozviaže. „Máš smolu, viem, ako sa to robí. Môj foter bol inštalátor a brával ma so sebou na fušky.“

„Zavolám niekoho...“

„Nie, hneď ti to tu vypustím,“ odpovie Loren, lebo vie, čo sa tam dole pod doskami a vodou ukrýva. Všetci traja to vedia. „Ušetřím

ti trochu peňazí za inštalatéra. Navyše sa nikam neponáhľam. A čo ty, Paulie? Náhliš sa niekam?“

„Nie.“

„A ty, Seever?“ Na Lorenovom prednom zube je čierna špinka. Malý kúsok kávovej usadeniny alebo čierneho korenia. „Máš nejaké rande?“

Seever pokrúti hlavou. Jeho prefíkaný úsmev je preč.

„Super,“ prikývne Loren. Ohne sa v páse, rozviaže si šnúrkys na topánkach a vyzuje sa. Na ľavej ponožke má diery a vykúka mu z nej palec. Topánky odhodí, pričom jedna narazí do práčky. Nato sa posadí, nohy prehodí cez štvorcový okraj diery v podlahe a pomaly sa spustí do stojatej vody. „Opravím to rýchlosťou blesku, potom počkáme, kým to odtečie. Možno by si mi mohol priniesť trochu kávy, Seever. To by bolo od teba veľmi milé.“

Z tohto domu má Hoskins zimomriavky, najprv však nevie presne určiť prečo. Možno je to tým čudným zatuchnutým zápachom, ktorý mu občas vrazí do nosa, hoci sa ukrýva pod vôňou ihličia z vianočného stromčeka, alebo je to vôňou vanilkových sviečok. Možno je to horou zaprášených a špinavých sklených váz, naukladaných v jednom kúte garáže, ktorá siaha skoro po strop. Nakoniec si pomyslí, že ho pravdepodobne najviac rozčuľujú fotografie. Všade sú fotky, zarámované a pekne matné, na ktorých je prevažne Seever. Jeho manželka je len na niekoľkých – väčšinou stála za fotoaparátom, žmúрила do čiernej škatuľky a cvakala, aby zo tisíc ráz zachytila podobu svojho manžela. Keby mali deti alebo aspoň psy, možno by to vyzeralo inak. Namiesto toho je tu Seever v slnečných okuliaroch a v oboch rukách drží ligotavého pstruha. Seever v Disney Worlde, trochu neisto stojac v tieni ozrutnej striebornej golfovej loptičky. Seever vo Veľkom kaňone, pri moste Golden Gate Bridge. Vždy stojí pri niečom dôležitom alebo s pamätihodnosťami priamo za ním. Hoskinsa znervózňuje práve Seeverova

tvár na každej stene domu, jeho prasacie oči, ktoré sledujú každého, kto prechádza okolo.

Keď si v kúpeľni utiera prsty do smiešneho malého uteráčika, pričom sa vyhýba drsným vyšitým ružiam, všimne si fotku zavesenú na nádržke záchoda. Prečo by na ňu chcel niekto civieť, kým si ulavuje, síce nedokáže pochopiť, ale čo o tom vie? Nič.

Na tej fotke je Seever. Samozrejme. Pózuje pred svojím domom, za ním sú tehlové múry a veľký vikier, jasne vidieť číslo domu pribité pri dverách. Usmieva sa, má rozpažené ruky a v jednej dlani v bielej rukavici zviaza kyticu červených karafiátov.

Je oblečený ako klaun.

„Veľmi rád navštevujem deti v nemocnici,“ povedal im pred niekoľkými týždňami, keď ešte nebol nervózny a myslel si, že dvaja policajti, ktorí sú mu všade v päťkách, sú len žart. Videl ich v zaparkovanom aute, ako ho sledujú, a prišiel sa s nimi porozprávať, trepal koniny o počasí a o tom, ako ďaleko sa na budúcu sezónu dostane futbalový tím Broncos. V ten deň sa za ním vybrali do jednej z jeho reštaurácií. Seever ich pozval dovnútra a potom na obed. Sedeli v boxe. Hoskins s Lorenom na jednej strane, Seever na druhej. Dali si sekanú s hráškom, jablkový koláč a kávu. „Keď tie deti rozosmejem, cítim sa tak dobre.“

O jeho dobrovoľníckej činnosti vedeli všetko. Sledovali ho v nemocnici – vchádzal do izieb chorých detí, ktoré tam buď čakali, kým sa im zlepší stav, alebo kým sa ich príšerne krátke životy navždy skončia. Boli tam deti ľahké ako pierko, ktoré nemali vlasy, deti s popáleninami alebo dobité, deti, ktoré sa bláznili na ihrisku a zlomili si nohu. Najprv si boli istí, že Seever je okrem iného aj pedofil, ale ukázalo sa, že nie je. Deti ho mali rady, odvádzal dobrú prácu. Seever bol takmer v každom ohľade čudácky hajzel, ale s deťmi mu to šlo. Keď v kostýme klauna poskakoval, stláčal pískací nos a robil zvieratká z balónov, vyzeral skoro normálne.

„Prečo klaun, Seever?“ spýtal sa ho vtedy Loren a do kávy si hodil lyžičku cukru. Zdalo sa, že ho to vážne mätie. „Väčšina detí sa ich bojí.“

„To nie je pravda,“ namietol Seever. Vrchný gombík na košeli sa mu rozopol a Hoskins v priehlbine na jeho krku zbadal retiazku so zlatým krížikom. „Deti milujú klaunov.“

„Tým by som si nebol taký istý.“

„Každý miluje klaunov,“ trval na svojom a žmurkol. „So všetkými sa kamarátia. Viete, myslím si, že klaunovi by prešla aj vražda.“

Trvá štyri hodiny, kým voda odtečie. Vo chvíli, keď sa objaví mäkká hlinená podlaha, pošlú po technika. Má na sebe plastový ochranný odev, masku a žlté rukavice. V ruke drží malú lopatku, po akej by ste asi siahli, keby ste chceli zasadiť kvety.

On však nesadí kvety. A nehľadá ani marihuanu.

Je tam sotva desať minút, keď zúrivo zakričí. Tentoraz tam skočí Hoskins. Vytiahne si nohavice a opatrne sa prebrodí k technikovi čupiacemu v najvzdialenejšom kúte.

„Smrdí to tu,“ povie technik. „Tak sa mi tu nepovracaj. Nie tu dole.“

Fakt to tam strašne smrdí. Hoskinsovi sa hneď vynorí spomienka na bývalú manželku, ktorá občas do kontajnera zahodila surové bravčové mäso, lebo sa podľa nej skazilo a nedalo sa viac jesť. Kontajner potom niekoľko dní stál na letnom slnku, mäso v horúčave hnilo a ulicu naplňalo smradom, z ktorého sa ľuďom obracal žalúdok a psy z neho šaleli.

„Čo je to?“ spýta sa.

Technik ukáže na zem pri svojich nohách, kde je plytká jamka. Trčí z nej kúsok látky. Modro-biely flanel. Pravdepodobne košeľa. Väčšina je stále pod zemou. Okrem látky vidno aj ruku, ktorá je v nej zabalená. Je natoľko prehnutá, že Hoskins na niekoľkých

miestach vidí kosť, ale stále je na nej mäso, potrhaná pokožka je na krajoch sčernetá a skrútená ako opálený papier.

„Je to tu!“ zakričí Hoskins a ustúpi. Smrad je príliš silný. Je mu na vracanie. „Našli sme to.“

Nad hlavou začuje šuchot a dupot nôh na doskách. Zaznie bolestivý výkrik a potom Lorenov hlas. Hoskins nepočuje slová, ale spozná tón, známy hlas svojho partnera. A potom Lorena prehluší Seever. Plače.

29. december 2008

Sammie Petersonová sa za tie roky naučila jednu vec: všetci si myslia, že ak je dievča pekné, je aj hlúpe.

Vie, že si to myslia aj o nej. Vidí to, keď sa na tých mužov pri práci pozrie. Ich myšlienky sú ako komixové bubliny, ktoré sa im vznášajú nad hlavami, kde si ich môže rovno prečítať. Povedali jej, že počas kopania môže zísť do suterénu, aby lepšie pochopila miesto zločinu, aby mohla pozorovať, čo sa deje, a mohla o tom vo svojich článkoch podávať presnejšie informácie. Jej sa však tu dole vôbec nepáči. Je to tu primalé, príúžke, aj keď vytrhali väčšinu podlahy a odpratali práčku a sušičku, takže suterén vlastne rozšírili. Muži tam môžu stáť vystretí a s rukami prekříženými na hrudi alebo založenými v bok sledovať, čo po sebe Seever zanechal. Pozorujú ju, keď zostupuje do suterénu. Cíti ich pohľady na svojom zadku, na prsiach a ústach, no len zriedka sa jej pozrú do očí. Počula, ako si šepkajú, keď si boli zapáliť alebo išli k svojim autám. Nemajú ju radi. Nielen preto, lebo je z *Postu* a všetci policajti neznášajú, keď im v päťkách snorí reportérka, ale najmä pre to s Hoskinsom. Hoci pred ostatnými sa správali, akoby sa nepoznali, nedotýkali sa, nerozprávali sa, ani keď by si to nikto nevšimol, aj tak sa o nich dozvedeli.

„Povedal si to niekomu?“ opýtala sa ho nedávno. Ležali v posteli, televízor bol zapnutý, ale bez zvuku. Má rada sex pri zapnutom televízore, páči sa jej, keď je izba plná blikotavých svetiel. „Myslím o nás.“

„Prečo by som niečo také robil, princezná?“ ohradil sa. „Nikoho do toho nič nie je.“

„Mám... mám pocit, že o tom vedia.“

„Kto?“